

V ředitelně

Dusno a trapno se vznášelo celou ředitelnou. Tři páry očí probodávaly malého chlapce s jemnými rysy a vlasy žlutými a rozčepýřenými jako čerstvě vylíhlé kuře.

Viktor nedávno oslavil deváté narozeniny a jediné, co ho v tuto chvíli zajímalo, byly rychle se blížící prázdniny. Z otevřeného okna slyšel radostné výskání dětí, které se právě vyhrnuly ze školních dveří. Byl krásný letní den a on by se tak rád přidal k nim, ale nemohl.

Pan ředitel Skoumal a máma s tátou ho drželi zavřeného v ředitelně už skoro hodinu. Viktor mámu ještě nikdy takhle rozzuřenou neviděl. Dokonce i táta přestal se svými otřepanými vtípkami. Bylo zle. Takhle daleko to ještě nikdy nezašlo.

Nesnesitelné ticho prolomil ředitel: „Bohužel nemám jinou možnost než dát Viktorovi trojku z chování. Také bych Vám doporučil zvážít, zda má smysl, aby takový žák na naší prestižní škole nadále setrval.“

Tak tohle vážně nečekal. Tátovi ztuhly rysy a mámě na tváři vyškákaly červené skvrny. S Viktorem se zatočil celý svět.

To přece nemůže myslet vážně? Měl jsem dostat obvyklé kázání, týden zaracha a zákaz televize! Ale tohle?

Máma prudce vstala. Chladně podala ruku řediteli a za přísného klapotu vysokých podpatků opustila ředitelnu. Táta promluvil zdrceným hlasem: „Tak to bychom měli. Děkujeme za všechno. Viktore, jdeme.“

Když se za nimi zavřely dveře, ředitel Skoumal s povzdechem vstal a přešel k otevřenému oknu. Viděl, jak k luxusnímu stříbrnému vozu došla Viktorova matka, vysoká štíhlá žena v béžovém skvěle padnoucím kostýmku. Za ní doklopýtal její drobný manžel s povolenou kravatou a výrazem uštvaneho psa. Trojici uzavíral pomalu se vlekoucí Viktor. Měl sklopenou hlavu a na své rodiče se neodvažoval ani podívat. Matka s otcem nastoupili do auta. Viktor otevřel zadní dveře, ale ještě než nasedl, zvedl hlavu a jeho hnědozelené oči se střetly s očima ředitele. Chvíli se dívali jeden na druhého. Nakonec Viktor vzdorovitě pohodil hlavou, ušklíbl se a nasedl do vozu, který se vzápětí prudce rozjel.

Ředitel Skoumal nevěřicně zakroutil hlavou a zavřel okno ředitelny.

Viktor seděl ve svém pokoji a marně se snažil soustředit na novou hru v telefonu. Pořád se mu nedařilo v jednom kole sestřelit alespoň deset vojáků a to ho dovádělo k zuřivosti.

Ach jo, jak se mám v takovém rámusu soustředit?

Z celého bytu se ozývaly zvýšené hlasy jeho rodičů, práskání dveří a neustálé telefonáty.

Najednou se prudce otevřely dveře Viktorova pokoje a máma jako sopka před výbuchem nakráčela do pokoje. Rukou se opřela o stěnu a dívala se na Viktora. Táta si promnul unavený obličej a přisedl si k němu na postel.

„Viktore, prosím tě, můžeš nám nějak rozumně vysvětlit, proč jsi to udělal?“

Viktor zíral do země a nohou dloubal do měkkého koberce.

„Jak tě vůbec mohlo napadnout ukrást peníze? A navíc starému školníkovi. Vždyť od nás dostáváš všechno, na co si vzpomeneš. Máš nový počítač, telefon, skateboard, který sis tak přál, a ke všemu kapesné, o kterém by se mohlo jiným klukům jen zdát! Tak proč?“

Viktor obrátil oči v sloup a znuděně odpověděl: „Protože jsem

se vsadil s Petráskem, že to dokážu. Navíc se mi prostě chtělo. A už o tom laskavě nemluvte!“

Máma bouchla pěstí do stolu: „A dost! Takhle s námi, Viktore, mluvit nebudeš. Zapomeň na moře, na tábor i na to, že se budeš o prázdninách poflakovat po Praze. Odjedeš na dva měsíce do Hrabákova k tetě Bobině!“

„K jaké Bobině?“ vytřeštil oči zaskočený Viktor.

„K jediné příbuzné, která je ochotná vzít si tě na prázdniny k sobě. Všichni ostatní už s námi kvůli těm tvým lumpárnám nechtějí nic mít. A my s tátou na tebe nebudeme mít celé prázdniny čas. Budeme pracovat a ve volných chvílích ti musíme hledat novou školu. Do téhle už se nevrátíš. Tady už jsi nadělal ostudy víc než dost!“ Naklonila se k Viktorovi, zvedla mu bradu a pokračovala: „Jen si nemysli, že to bude tak prestižní a výběrová škola jako ta současná. Takže si teď hned sbal kufr, ještě dnes večer odjíždíš.“

Auto dávno opustilo rušné veľkomesto a zvolna projíždělo po klikatých silnicích lemovaných tmnými lesy. Obloha se zatáhla a na kapotu auta dopadly první dešťové kapky. Viktor se přilepil na okénko a díval se, jak se kapičky deště slévají v potůčky, které pomalu stékají po skle dolů a mizí v nenávratnu.

Pravidelný zvuk stěračů přerušila tátova slova: „Karlo, jsi si opravdu jistá, že takový dům bude vhodné prostředí pro dítě?“

„To už jsme snad probrali. Nevidím důvod se k tomu vracet,“ procedila mezi zuby Viktorova maminka a dál se věnovala řízení.

O čem to proboha mluví? Kam mě vezou? Do domu, kde straší, žijí upíři a prohání se bezhlavé nestvůry?

Viktorova fantazie začala pracovat na plné obrátky.

„Kdy už mi konečně někdo řekne, kam vlastně jedu?“ nevydržel už mlčet. „Já si na žádnou tetu Bobinu nevzpomínám. Chci se vrátit domů!“

„Na to jsi měl, zlatičko, myslet dřív,“ usmála se na něj do zpětného zrcátka máma.

Ale to už auto zahnulo doprava, minulo ceduli s nápisem Hrabákov a vjelo do odlehlé ulice, na jejímž konci se objevila železná

brána vedoucí do veliké zahrady. Stěrače setřely poslední kapky deště a auto zastavilo. Přední světla osvětlovala bránu a prošlapanou cestičku, která se ztrácela v husté mlze.

Najednou si Viktor všiml, že se mlhou blíží obrovská postava. Nasucho polkl a nedokázal z ní spustit oči. V životě tak vysokého muže neviděl.

Neznámý přišel k bráně, z kapsy kabátu vytáhl tlustý svazek klíčů, zkušenou rukou vybral ten správný a odemkl.

Rodiče vystoupili z auta a zamířili k čekajícímu muži. Podali si s ním ruce a tiše o něčem rozmlouvali. Viktor napínal uši, ale v zavřeném autě nebylo slyšet ani slovíčko. Dobře věděl, že mluví o něm. Chvění v břiše, značící nervozitu, se začalo ozývat.

V jednu chvíli se všechny tři hlavy otočily na Viktora a obr se dlouhým krokem vydal směrem k němu. Pomalu se sklonil a v okénku se objevila obrovská hlava. Viktor zavřel oči a snažil se vtlačit co nejhlouběji do sedačky. Uslyšel silné zaťukání na okno. Neochotně otevřel oči.

Nemohl uvěřit tomu, co vidí. Tvář za oknem nepatřila muži, ale ženě. Z postaršího bledého obličeje se na Viktora dívaly tmavé blízko u sebe posazené oči. Dlouhý nos svou baňatostí připomínal zavařenou okurku. Úzké rty a do drdolu stažené prošedivělé vlasy zdůrazňovaly přísnost toho zvláštního obličeje. Dlouhý ukazovák mu pokynul, aby vylezl ven z auta.

„Vítám tě u nás, Viktore. Asi už si na mě nepamatuješ, ale jsem

tvoje teta.“ Sehnula se k němu a podala mu velkou ruku. Zkoumavě se mu zahleděla do očí a pokračovala: „Jmenuji se Bohuslava Pešičková, ale odjakživa se mi říká Bobina. Rozluč se s rodiči, vezmi si své věci a pojď za mnou.“

Viktorovi se začaly do očí drát slzy. Nejraději by se rozběhl k mamě a tátovi, ale neudělal to.

Přece tady teď nebudu brečet. Takovou radost jim neudělám.

Batoh si přehodil přes rameno, kufr vzal do ruky a bez rozloučení se vydal za podivnou tetou Bobinou.

